

Кіровоградська область
Міхалюцька ім. Н. К. Крупської
№ 10
КОНТРОЛЬНИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

Молодь Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII
№ 49 (2309)
СУБОТА
23
КВІТНЯ
1977 РОКУ
Ціна 2 коп.
Газета виходить з 1939 року.

Перша колонка номера

Твої найдорожчі реліквії

У кожної людини є свої найдорожчі реліквії, котрі не замінять ніякі багатства. Вона — на все життя. Є маленька фотографія батька-фронтовика, поруч свого святкового костюма ти бережеш його солдатську шинель. Була така хвилинка, коли ти хотів поклукати на розраду рідну людину, і тоді розправив пожовклі трикутники батькових лістів з фронту. «Якщо я не повернусь, то все одно моє життя продовжуватиметься, — писав батько твоїй матері. — Бо у мене є син. Хай вибде він на таку дорогу, де торжествуватимуть наша віра і правда...» Кілька коротких рядків, і ти вже знаєш, як тобі жити. Гортаєш подаровану тобі книгу і читаєш життя легендарного Сергія Лазо: «Ось за цю радянську землю, на якій я зараз стою, ми померемо, але не віддамо її нікому...» Книга та у тебе настійна. Вона — твій подарунок.

Але є й такі реліквії, яких ти не бережеш удома. Адже вони дорогі для кожного з твоїх ровесників. Одну-однісіньку фотографію свого батька комсомолець Олександр Маніга із села Лозуватого Ульяновського району приніс у сільський краєзнавчий музей. Бо знав, що ним, Героєм Радянського Союзу Архипом Самійловичем Манігою, пишуться всі одеситяни. І він їм дорогий, як рідний син, як батько, як людина, котра, закритиши амбразуру фашистського дзота, віддала своє життя заради їхнього щастя.

2270 таких реліквій зібрав зі своїми вихованцями вчитель Калінінської середньої школи Новоархангельського району Сергій Іванович Курста. Кожна з них — уже історія, червона біографія героїв громадянської та Великої Вітчизняної воєн. Та — гаряча мить життя людей, котрі кличуть спадкоємців своєї слави на нові подвиги.

Коли Г. А. Безверхній, один з героїв відважної комсомольської організації «Спартак», приїхав до виконання Світлосодської дитячої флотилії, він розповів про своїх безбратних друзів, яких по-звірячому знищили фашисти. І виявилася тоді в каюці бойової слави на флагманському плавальному кораблі «Герой «Спартак» ще одна реліквія — безкозирка командора з скадреного міноносця «Ведуші». Григорія Архентійовича Безверхнього. Був подарунок на відставку. Але не на одну мить. То вже пам'ять завжди — і про мужніх спартаківців, і про далеке та близьке походи буйалоного моряка...

Тригаче черговий етап походу молоді «Шахами слави батьків», присвячений 60-річчю Великого Жовтня. Побігаються в рідні краї піонери і школярі, молоді хлібороби і студенти — з Ленінграда і Ульяновська, Севастополя і Тули. Повертаються від обелісків, що височать у степах Кіровоградщини. І в 300 музеях, кімнатах і куточках бойової слави появляються нові експонати. Ти також притис сяди свою дорогу знахідку. Ту фотографію, яку подарував тобі ветеран, той орден, яким нагороджували твого діда, ту солдатську гімнастерку з продрявленою нагрудною кишенею. Вистав їх на такому місці, щоб побачили всі з першого погляду. Хай під час уроку мужності задивляються на них твої друзі, хай запитують, якою була людина, котра стала господарем цих неоціненних реліквій. І встануть тоді перед ними герої дзота № 11, підведуться в золотому мареві юні патріоти Кіровоградщини. Вони скажуть, як треба жити, любити Вітчизну, — голою із їхнього безсмертя полюбуть серця твоїх ровесників.

...А ти ливець на солдатську гімнастерку. Орден, що спіляється на ній, нагадують собі про Сталінград і Севастополь, про Брест і Берлін. Учитаєш в історію цих патріотів, тоді ти зчитуєш історію всього радянського народу.

Перед тобою гімнастерка твого діда, твого батька. Така буде й у тебе — воїна Країни Рад, який вийде на зоряний кордон Вітчизни тепер, через 32 роки Великої Перемоги. Бережи цю священну реліквію, як пам'ять про тих, хто розмовляє з тобою із свого безсмертя.

Вийди на розвіялу маевом прапорів святкову вулицю — пам'ятай!
Довірись тобі Вітчизна грізну зброю — пам'ятай!
Сад сидити мені — пам'ятай!
Серцем, усім еством своїм прислухайся, про що тобі премоєляють з вірності.
І пам'ятай!

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! НАПОЛЕГЛИВО ОВОЛОДІВАЙТЕ МАРКСИСТСЬКО-ЛЕНІНСЬКИМ УЧЕННЯМ, ДОСЯГНЕННЯМИ НАУКИ, ТЕХНІКИ І КУЛЬТУРИ! ПРИМНОЖУЙТЕ СЛАВНІ РЕВОЛЮЦІЙНІ, БОЙСВІ І ТРУДОВІ ТРАДИЦІЇ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ! БУДЬТЕ В ПЕРШИХ РЯДАХ БОРЦІВ ЗА УСПІШНЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ XXV З'їЗДУ КПРС (Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1977 року).

«Хороше стати поруч того, кого ти мєз у дитинстві за ідеал, відчутти себе господарем кол-оспу, яким я вважав досі свого батька, тракториста», — написав у листі до редакції шофер колгоспу імені Карла Маркса Добровеличківського району Микола Низьок, опублікованому в номері газети за 22 березня. Виробничник розповів про своїх товаришів, двадцять двох молодих водіїв автопарку, колишніх випускників Липнязької середньої школи.

Про те, як дбають педагоги про підготовку учнів до праці в сільському господарстві, розповідає на прохання читачів директор Липнязької середньої школи Я. Шеєченко.

ВІД ШКІЛЬНОГО ПОРОГА...

М АБУТЬ, уже нікого не треба переконувати в тому, що для ґрунтового засвоєння програми виробничого навчання в школі необхідно мати свою матеріально-технічну базу. У свій час ми звернулися з ним до шефів — колгоспів «Правда» та імені Карла Маркса. Нам пішли назустріч. Головні інженери господарств, колишні учні нашої школи М. Н. Пуля та В. Г. Дойні разом з учителем А. Ф. Козницьцем відібрали потрібні вузли і деталі, копнув силовою передачею з вузла трансмісії трактора «Беларусь», передній міст для цього трактора, пусковий двигун ПД-10У, два тракторних двигуни внутрішнього згорання, колісний та гусеничний трактори.

Обладнучи кабінет механізації, ми деталі вузлів очистили, пофарбували і розмістили на стендах у відповідному порядку, електрифікували їх. Це допомагає учням швидше виконувати розбірчо-складальні роботи, з'ясувати зв'язки деталей, механізмів і систем двигуна, муфт зчеплення, коробок передач, вузлів задніх мостів, ходових частин гусеничного й колісного тракторів, регулювати ці механізми.

Для раціонального використання часу та міцнішого засвоєння технічних знань ми створили шкільний табір сільськогосподарської техніки. І тут нам допомогли шефи — передали школі зернозбиральний комбайн СК-4, силосний комбайн КС-2,6, трактор Т-74, зернову сівалку, культиватори для суцільного й міжрядного обробітку ґрунту, секції бурякової сівалки та культиватора, два плуги, борони. Крім того, на бюджетні кошти ми придбали трактор Т-25. Згодом обладнали трактородром, на якому учні набувають навиків водіння машини по трасі полігона з перешкодами, під'їзду до агрегатів.

За учнівською виробничою бригадою, укомплектованою з учнів 7—10 класів, закріплено 50 гектарів землі колгоспу «Правда». Про її роботу можна судити з таких даних: перше місце в районі, третє — в області, дві почесні грамоти Міністерства освіти УРСР і ЦК ЛКСМ України.

Навчально-виробничу практику члени бригади проходять у таборі праці і відпочинку. За сім кілометрів від села, на березі річки Доброї,

ТИ НА ЗЕМЛІ — ГОСПОДАР

в красному мальовничому місці, колгосп «Правда» виділив у розпорядження бригади будинок. Дівчата гарно прибрали для проживання свої кімнати. Для хлопців ми поставили п'ять чотиримісних palletок.

На своєму полі учні дев'ятих класів за завданням головного агронома колгоспу М. С. Матковського протягом кількох років проводять дослідну роботу під керівництвом учительки біології Т. П. Гончар. Восьмикласники Поліна Дромашню і Світлана Ткаченко влітку минулого року працювали самостійно доярками, інші учні торік очистили і вправили на Помішанський елеватор 320 тонн зерна, прополости 195 гектарів кукурудзи, зібрали 12 тонн фруктів, заготовили 32 центнери лисія для шовкопраща, провели апробацію колосових культур, доглянули 26 гектарів лісосмуг, посадили 810 дерев, почепили в колгоспних садах 125 шпаківень.

Добрий внесок. І все це завдяки тому, що питання трудового навчання та профорієнтаційної роботи з учнями завжди в полі зору педагогічної ради, партійної та комсомольської організації.

Учителі, приміром, значну увагу профорієнтації учнів приділяють на уроках. Ось Т. О. Гончар, вивчаючи з учнями 5 класу тему «Вирощування рослин у парниках і теплицях», (Закінчення на 2-й стор.).

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ МУЗЕЇ В. І. ЛЕНІНА

У Центральному музеї В. І. Леніна завершено оновлення експозиції перших залів. Серед нових експонатів — фотомонтаж, який дає уявлення про становище робітничого класу і селянства в Росії XIX століття, велика панорама фотографія Сибірська 70-х років минулого століття. Вперше можна побачити тут інтер'єр кімнати Володі Ульянового в батьківському будинку на Московській вулиці Сибірська макет паролава «Св. Николай», на якому вносіною 1897 року Ленін явився в Красноярська до місця заслання.

Музей поповнився експонатами, що розкривають історичне значення Леніна, міжнародне значення його видатні досягнення радянського народу, який будує під керівництвом партії комунізм.

Любов народу до Леніна безмежна. Біляш як 4 мільйони чоловік побувало в музеї з часу його відкриття. У ці численні дні в ньому особляно багатолюдно. Серед відвідувачів — москвичі і приїжджі з усіх куточків нашої Батьківщини, зарубіжні гості.

(Кор. ТАРС).

З ІМЕНАМИ ГЕРОІВ.
Фото С. ФЕДЕНКА,
с. Братолюбівка,
Доліньського району.

КОМСОМЛКА ГАЛИНА ДУДИНА ПРАЦЮЄ НА КІРОВОГРАДСЬКОМУ ЗАВОДІ ДРУКАРСЬКИХ МАШИНОК У ВІДДІЛІ ТЕХНІЧНОГО КОНТРОЛЮ. ЗАВДАННЯ ДВОХ РОКІВ П'ЯТИРІЧКИ ВОНА ЗОБОВ'ЯЗАЛАСЬ ВИКОНАТИ ДО 60 РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ. 1977-й БУДЕ ЗНАМЕННИМ ДЛЯ ДІВЧИННІ ПЕ Я ТИМ, ЦЮ І ПРИЙМАЮТЬ КАНДИДАТОМ У ЧЛЕНІ КІРС.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

...І ГУЧНОМОВЕЦЬ НА ТРИ ПРОГРАМИ

Закінчився відкритий конкурс молодих спеціалістів, раціоналізаторів і винахідників на кращу ідею, проєкт, зразок виробу масового попиту, оголошений на початку лютого редакцією газети «Молодий комунар», Кіровоградським міським комсомолом, обласною радою ВТБР та обласною радою науково-технічних товариств.

На конкурс було подано 26 робіт. Їх автори запропонували випускати на підприємствах області принциппи і трипрограми гучномовці, сувеніри і сядові інструменти, сковорідки на три відділення і підставки для посуду, меблі і навіть сівалку для присадибних городів. Були креслення і зразки скляних консервних банок

без пошкодження кришки. Жюрі в складі представників підприємств міста, обласної ради ВТБР, міськомкому комсомолу та редакції «Молодого комунара» розглянуло подані матеріали. Першого місяця вирішено не присуджувати. Друге дісталось пропозиції студента Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування Володимира Уланова — виробляти місцеві сувеніри на метали фотомінімум способом. Володимир не тільки подав зразок, а й описав технологічний про-

цес виробництва. Пому буде вручено диплом і премію в розмірі 100 карбованців. Диплом і третю премію — 75 карбованців — буде вручено інженеро-ві-конструкторові Кіровоградського заводу радіовиробів Борису Бібікову за оригінальні зразки закладок до книг. Заохочувальні премії присуджено конструкторові заводу «Червона зірка» Володимиру Єрохіну та працівникові Головного спеціалізованого конструкторського бюро посівних і грунтообробних машин Володимиру Моторному.

ВІД ШКІЛЬНОГО ПОРОГА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

проведа з дітьми екскурсію до теплиці колгоспу імені Карла Маркса, де їх радо зустріли колгоспники, що саме поливали рослини. Агроном О. М. Орленко розповів про вирощування овочів у теплиці, про підготовку ґрунту до сівби, про висів насіння, про підживлення рослин. А наступного дня вчителька провела з дітьми бесіду про професію овочівника та агронома.

Великого значення ми надаємо позакласній роботі з учнями, як одному з важливих заходів трудового виховання і профорієнтаційної роботи в школі. Пам'ятаю, на збір піонерського загону імені Павла Морозова діти запросили Героя Соціалістичної Праці Сергія Яковича Слана. Перед ним класний керівник О. Г. Обиванець у кабінеті історії та суспільствознавства, де є стенди «Ветерани колгоспного руху», «Тільки в праці — життя і краса», фотографії Сергія Яковича, ознайомила

підприємств і трудовою діяльністю героя. До цієї зустрічі заги підготував звіт про свою роботу, концерт, галстук і цікаву книжку для вручення Сергієві Яковичу. Цей збір загону запам'ятався надовго, і це одному школяреві після цього мріялося стати не просто хліборобом, а й Героєм Соціалістичної Праці.

До сказаного слід додати, що в загальношкільній газеті ми відвели окремо рубрику «Ким бути?», де розповідаємо про різні професії, в стінівці «Виробничик» висвітлюємо діяльність учнівської виробничої бригади.

У школі і колгоспах стало традицією на святі початку нового навчального року учнів, які добре показали себе на сільськогосподарських роботах, відзначати грамотами та цінними подарунками, а їхні прізвища заносити на Дошку Пошани та в Книгу Пошани школи.

Замість висновку скажу, що багато наших випускників залишилися працювати в рідному селі, вони —

шановані люди, їх відзначено урядовими нагородами. Так, ланкову Ф. М. Зінченко, шоферів І. В. Дюлія, І. М. Яковенка нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора, доярка В. Ф. Рубан, трактористки П. Ю. Паскал, В. П. Нівець та М. Ф. Бензар — кавалери ордена «Знак Пошани».

Терік школи закінчили 45 учнів, з них 16 пішли працювати в колгоспи села, два вчаться в сільськогосподарських технікумах, два — у профтехучилищі. Юрій Бондаренко працює на тракторі МТЗ-5, виконуючи змінні завдання на 115—130 процентів. Віктор Нівець під час життя був помічником комбайнера, а нині водить трактор Т-74, Вікторіві Вовченку та Сергієві Жванському зразу ж після школи правління колгоспу доручило нові трактори Т-74. Сергій В'яленко та Олександр Брюховецький зайняли в автогаражі, Катерина Дацик доглядає молодиків великої рогатої худоби, а колишній обліковець учнівської виробничої бригади Валерій Липкан працює в бухгалтерії колгоспу.

Від шкільного порога починається трудова біографія колгоспника.

Я. ШЕВЧЕНКО,
директор Липнязької середньої школи Добровеличківського району.

ДОВІР'Я

«Здрастуйте, тьотю Галю! Як живете? Я вчуся добре. За місяць у мене лише три трійки, а то і четвірок і 9 п'яток. Напишіть, чи одержали Ви мого попереднього листа. Де тепер Петров, Шкрамко?»..

Спасибі, що влаштували мене в дитячий будинок. Приїть, Цілую Вас. До побачення, Сергієко».

ГАЛИНА Євгенівна Сатула відірвала погляд від листа. Скільки слогів нав'яли оці старанно написані шестикласником Сергієком, звичайні, нескладні слова!..

Вперше зустрілася з хлопчиком у дитячій кімнаті міліції. Було це 25 серпня 1974 року. Чомусь пам'ять чітко вхопила цю дату. Підліток був колючим, відверто розмовляти не хотів. Тоді, першого вечора, та й ще після кількох зустрічей інспекторів дитячої кімнати так і не вдалося викликати хлопчика на щирі розмову..

Як з'ясувала Галина Євгенівна, вітчим і мати С. Шумейка проживали в Мартоноші, працювали в колгоспі. У них був ще один син, зовсім маленький. Інспектор зацікавилась, чому Сергієко вчиться в Новомиргородській школі-інтернаті, адже і в його рідному селі є школа. Мати пояснила, що не має змоги займатися вихованням старшого сина, не вистачає часу.

У школі підліток учився погано, часто не приходив на уроки, став займатися дрібними крадіжками. Тікав, бродяжив... Чомусь пригадалось, як забирала Сергієка разом з такими ж, як він, підлітками — братами Андрієм та Павлом Константиновичами з парку. Хлопчаки, прагнучи до незалежності, самостійності, намагалися влаштувати власний «гуртожиток». Навіть постели позносили в стару естраду на будку... Повторювалось це не раз і не два. Галина Євгенівна переконалася: хлопчик не хоче жити вдома, важко вчиться в колективі, замкнутій. Батьки ніякого впливу на сина не мали. Тоді ж, 1974 року, спробувала, було, залишити підлітка біля них. Коли за кілька днів після початку навчального року інспектор дитячої кімнати побувала в Мартоноші, во-

на дізналася, що Сергієко не ходить до школи. Батьки не придбали підручників. Галина Євгенівна купила Сергієкові книги..

Шумейко на захотів учитися, знову тікав з дому, але після цього випадку вже приязніше ставився до Г. С. Сатули. Не мчав стрімголов у протилежному напрямі, побачивши жінку в міліцейській формі. А згодом навіть попросив, щоб його направили куди-небудь подаль від рідного дому... Галина Євгенівна пам'ятає ще один вечір. Доц, мокрий сніг. У вікно кімнати гуртожитку, де вона тоді жила, хтось кинув сніжку. Виглянула на вулицю. В темряві ледве розрізняла худенюку постать підлітка. «Сергієко!» — майнула думка. Вискочила на вулицю.

— Що сталося? — спитала його, коли відмила від бруду, нагодувала. По-други, які жили разом із Сатулою, допомогли впрасувати одяг підлітка. (Не вперше до Галини Євгенівни з'являються такі гості, тож дізната знала, що робити.)

— Вітк. Не можу я там... (Це Сергієко про школу-інтернат). Довго ще обоє не склепляли тої ночі очей. Нарешті заговорили відверто. Здавалось Галіні Євгенівні, що Сергієко все зрозумів. Розповів їй хлопчик чимало. І як украв три велосипеди, і як годинника з п'яного змімав, і чому тікав від неї спсчатку, і чому прийшов сьогодні. Та основне, що вразило інспектора дитячої кімнати міліції, — це нове в інтонації, голосі Сергієка Шумейка — довіра...

Сергієко повернувся до школи. Не відразу, але все ж змінився його характер. Хлопчик став краще поводитися, учитися. Чи не тому, що в його житті появилася людина, якій він довіряв, повірив у те, що наміри її, поради — щирі, безкорисливі?

Галина Євгенівна покляла листа на стіл, узляла аркуш паперу, ручку. Рівним, чітким почерком вивела:

«Здрастуй, Сергієку! Листа твого одержала вчора. Рада, що навчашесь ти добре...»

А. ІСЛЕНКО,
м. Новомиргород.

● МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

„Толбухін. Окружкомові ДКСМ“

На цю адресу тепер надходять рапорти багатьох комсомольських колективів про успіхи у змаганні за гідну зустріч XIII з'їзду ДКСМ. Рапорти публікуються на сторінках для молоді «Полум'я» толбухінської окружної газети «Добруджанська трибуна».

«Всю продукцію реалізуємо вищим ґатунком, план першого кварталу другого року сьомої п'ятирічки виконали достроково», — повідомили колективи комсомольсько-молодіжних бригад імені Дмитрова, імені Валцарова, імені Вели Песові з фабрики «Добруджанський текстиль».

«Раді доповісти, що зобов'язання на перший квартал ми, комсомольці Зернівського птахокомплексу, перевиконали. Замість 2770 тисяч яєць реалізували 3150 тисяч. Ми ще ширше розгорнемо соціалістичне змагання».

Потік телеграм і листів про гідну зустріч комсомольського з'їзду день у день зростає.

Ентузіазм науково-технічної творчості

Діяльно готується первинна організація молодіжного Товариства науково-технічної творчості заводу високовольної апаратури, що в м. Толбухіні, до IX окружного огляду-конкурсу. Секретарю комітету ДКСМ підприємства інженер Радка Стоєва з гордістю називає імена молодих фахівців Петка Шопова, Христо Міччева, Петра Російчева та ін., на рахунок яких чимало вдосконалень у діючих трансформаторних підстанціях, реалізованих заводом у багатьох країнах світу.

— На VIII конкурсі нашому клубові науково-технічної творчості молоді було присуджено друге місце, — мовить Радка Стоєва, — а нині ми боремось за першість. Підготовлено вже чотири експонати електронних частин автоматичних систем. Впровадження новинок молодих конструкторів та інженерів нашого заводу, котрий спеціалізується на випуску шести основних видів продукції, дасть відчутну економію коштів, помітно підвищить продуктивність праці.

«Друзі з СРСР»

Таку назву має клуб гімназії імені Рео Мілева, котрий веде плідотворну роботу по інтернаціональному вихованню учнів, глибокому ознайомленню з першою в світі країною соціалізму. В ході підготовки до 60-річчя Великого Жовтня клуб часто влаштовує зустрічі з радянськими людьми. Недавно великі аудиторії учнів та їхніх батьків зібрали виступи екіпажу корабля «Зоя Космодем'янська», колишніх солдатів Радянської Армії, які брали участь у визволенні Добруджі від німецько-фашистських загарбників.

Правління клубу «Друзі з СРСР» готує нині вечори, присвячені російській і радянській поезії, композиторів

В. Соловйову-Седому, письменникові Миколі Островському, обговоренню творчості Героя Соціалістичної Праці Вадима Кожевникова. Буде проведено вікторину «Кіровоград — наш друг і брат» Викладачка російської мови Надежда Пейчева допомагає членам клубу в підготовці концерту радянської пісні.

Новини з Кіровоградщини

«Полум'я» широко інформує читачів про те, як несуть жовтневу вахту комсомольці Кіровоградщини, за матеріалами газети «Молодий комунар». Зокрема, надруковано повідомлення про успіхи комсомольсько-молодіжної бригади імені Миколи Островського на будівництві залізниці Долинська — Помічна, про молодих металургів Іюбужжя. Докладно висвітлено хід змагання доярки області за п'ятитисячні надрі молочної в 1977 році, розказано про нагороду, котрі вручили переможцям редакція газети «Молодий комунар».

У добірці матеріалів з Кіровоградщини викладено зміст статті «Особисто відповідальний» першого секретаря Бобринецького райкому ЛКСМУ Дмитра Земші.

Матеріали підготував **Н. ДЮБРІН.**

Валерій ГОНЧАРЕНКО

Вогнем і вогненным словом.
За ним — прапоряться лави,
Супроти церков корогви.
За ним — бідарі розкуті.
Супроти — буржуї валяться...
Стояла на перепутті,
Стояла і дивувалася,

4.

Казали: «Причинна сутю»,
Казали: «Нема їй ради».
Та все ж не могли збагнути
Її наймовірну радість.
Навіщо вона палає
Пророцтвом в зимову хвижу!
Віщує війну палацам
І мир сліпооким хижам?
Чому по степах і горницях
Іде, як луна жива.
Не хреститься і не молиться,
А гімни вогню співа.
Вогню боротьби, не страху.
Вогню молоді волі.

За комісара Крупченка,
Згиналося небо гумою
До обрїю захололого.
А мати ішла і думала
Про вершника про червоного,
Який проліта на конику
Крізь дим Броварів та Вінниці.
І вогоріла будьонівка,
Мов баня собору, світиться.
Спішить комісар. Не спішиться,
Куру копитом збива.
Бін всіх пам'ятає.
В спїшності
Про себе лиш забува.
Пробач йому, мати... Вистрелить
Дороги стріла — не зігнеться.
Повинен в бою він вистояти,
Тому і до тебе спізниться.
Тому і впаде обличчям
У твій неповторний слід.
Хіба не тоді облився
Сльозами і кров'ю світ?

Сконав захмелїлий Гнида
Під шаблею комісаровою,
Бійці розсїдали коней,
Сховались у тїнь за валкою,
Лиш Крупченко на осонні
Нестерпно димить цигаркою.
Нїмує. Жахливе сталося.
Розспалась тиша коливом,
До комісара староста
Проскує, схиливши голову,
Смакує словесну вату,
Утягує в спину груди:
«Тут вчора бандити вашу
Матусю...» —
«Мовчи, їдо!» —
«Мовчу. Але пан-тозариш
Хай зна, чим ця жінка стала,
Вонз у диму пожарищ
Червоних бійців співала.
А довелось їй самій
Загнїтись від рук поганина.
Сумую із вами. Це все мій
Обоз'язок християнина».
Скрививсь комісар: «Воскресе
Душа твоя підла зараз...»
Гук на шорсткім ефесі
Затрималась, мов зламалась.
Протнувши святошу зором,
Зїгнувши брову трикутно,
Будяк розчавив підбором
І повернувся круто.
Пішов на майдан і губи
Тверді закусив. Затих.
Ударило в скроні тупо:
«Не зміг, не зумів, не встиг...»
Хвилина мовчаннї виросла
До розмірів літ багрових.
Пробач йому, мати... Викреслив
Він шлях і вогнем, і кров'ю.
Це право в борні він виборов,
Де збочував інший боязко.
У нього немає вибору.
Є тільки святій обов'язок.

8.

Де пісно заводять вогонь і метал,
Немає дороги — натомість метал!
Кризава метіль, комісарє, мете.
Немає надїї — є віра зате!
А віра з метою — це сплав

до кінця,

В якому гартуються наші серця,
Вогнем кумачем земля розцвіта.
У нас революція — мати свята.
Вдивись, комісарє, в позвартанню

вись.

В обличчя епохи зїркіше вдивись!
У зливих нестримних
Жовтневих знамен
Звїтлягу нестиме
Небачений день.
Крізь далі і хмари,
Крізь весен розгїн,
Вдивись, комісарє:
Промїніться він!
Промїніться чистий,
Як совість і честь.
Це йдуть комуністи
Плече у плече.
Це в грізних загравах
Злий морок дола
Іллі в перших лавах,
Попереду лав.
Земля розколотась
Під кроком полків.

Це Ленїна голос
Майбутнє збудув!

ЕПІЛОГ

На шаленому вітрі
Спопелїли жалї.
Лиш тривоги розкаїтли
На весняній землі.
Цї щасливі тривоги
На підйомах крутих
Загнуздали дорогу
У спївучї дрого.
Там в стремєнах підївїся
Він, як факел повстань.
Кїнь гарячий спинився,
Кїнь той бронзою став.
Не дзївочки конвалїї
Пїсню переплели.
У колосї комбайни
Б'ють мов перепели.
Він стоїть, наче вирущив
На всесвітній пожар.
Час обгарнений вирїши:
Не помре комісар.
Будуть кликати думи
І наказ гучека...
Грають зорїчї сурми
Про вїдавнього Крупченка.

Героїка днів громадянської війни. Суворі обличчя комісарів на глі безсмертних багряних прапорів. Несхитна віра в Ленїнську Правду, у світле Завтра, осяєне переможними променями п'ятикутної зїрки. Несмирущий образ звичайної селянської матері, що «червону зїрку співала». Ось основні мотиви моєї нової поеми.
«Дума про червоного вершника» є тїєю скромною часткою, яку я додїю до всенародного дарунка знаменитому ювілею — 60-річчю Великого Жовтня.

Автор.

ПОЕМА

На майдані коло церкви
Революції їде.
П. ТИЧИНА.

1.

Прокидайтеся, руки натруджені,
Світ старий на весну перетворимо.
Темні межі, як м'язи напружені,
Революцією переоремо.
Прокидайтеся, очі зажурені,
Ярим полум'ям Долї впливайтеся,
За нуждою, за снами, за мурами
Про-ки-дай-те-ся-а-а!!!
Піднімалися лави,
Бойові, вогняні,
Там, де голови кляли
У безсмертні пісні.
Пролїтали загопи,
Днів ламаючи стебла,
Били гострі підкови
В бубон голого степу.
Вїчий грїм з Петрограда
Прохрїпів, прогрімів:
«Піднімається правда
Без полів і царів!»
Мчали вершники смїлі
По лісах і ярах,
Затис-саючи білі
Блискавиці в руках.
Мчали днями суворими
По шафранних степах,
П'ятикутними зорями
Осяваючи шлях.

2.

Червоне, як прапор, сонце
Зїшло, засурмило віщо.
Село дивувалося: «Хто це?»
Запитувало: «Навіщо?»
Село, ніби скло, кололося
Під градом стрїмких новин.
Цвіла на глухїй околицї
Надія смутна вдови.
Цвіла переможним кольором,
Росла вогняним блаватом,
І радїсть ходила колесом
У бідній вдовинї хатї.
І жінка прегорда сонячно
Шепнула: «Збулося, сину...»
З бутїлого ганку сходячи,
Закуталася в хустину.
Сказала щасливо: «Люди,
Є син мїй, а не месїя.
Поли єси словоблуди
Про нього дурниці сїють»,
В малиновїм передзвонї
Світанків нових по світу
В спїдницї, а не в хїтонї
Пїшла помїж куль і квітїв.
Пояснювала охоче:
«Я серцем навїк засвїдчую.
Що син мїй в холодні ночї
Червону зїрку засвїчує.
Зїгріє вона принижених,
Зоря не обдїлить бідних.
Промїням її пронизанї
Дороги рокїв по-їдних».
Просвітлена, мов недугу
Прадавню забула мати,
Нєсла на устах не тугу,
А полиск пожеж крилатих.
Ішла на черленї лєза,
Де Молох робив обжинки.
Не лєали, а «Марсельєзу»
Спївала ця дивна жінка.

3.

На костурї илякли руки.
Де вікна чорніли пашами,
Питала в похмурих дукїв:
«Ви сина мого не бачили?
Чорнявий. Він вашї вївці
Колїсь на толоці пас».
І чула: «В його правїці
Мільйон блискавиць для нас,
У землю не закопашся,
Хїба що копнеш ногою.
Від нього не заховашся
Нї в житї, нї в купї гною».
І знову ішла, мов кланялась,
Об груддї збивала чунї.
У сїромах цїкавилась:
«Про сина мого не чули?
Він сїявом зорї новїтньої
Серця і думки вивопнює».
«Твій син у весни всесвітної
У давони Борнї видзвонює.
Великденї землі він славить

І нїмб її гордим стягом
Вогнїє на видноколї.
Казали: «Ще одвїку
Такого та не чувати».
Шипїли із-за одвїрків:
«Ну, начувайся, мати...»

5.

Два днї пїсела Щербинівки
Із ранку до ночї сїда.
Із келиха свято виникло;
Гуляє отаман Гнида.
Хизується у кожусї,
Встромляє у чорку очї,
З обвислих колючих вусїв
Горїлку скажену смочє.
Він джурї гука: «Босяцької
Ушвар менї, Нїкодимє!»
І бомбами ватаг брязкає,
Мов грізне панїкаділо.
А Гнидинї хлопцї з гиком
Столи підмітають полами.
І сизї опухлі пики
Горять буряковим полум'ям.
Два днї відгули наваристо.
На третїй приїшов до Гниди
Церковний хирлявий староста,
Приїшов і сказав бандиту:
«Обов'язок християнина
Диктує менї. Тож мушу...
Тут є одна. Між мирянами
Наводить речами смугу.
Немов більшшовичка яра,
Гуманить селянські душі.
Синоч її в комісарах
Служить».
На сїчку він вас покрише
І кине на здобик крукам,
Берїть стару поскорїше,
А я умиваю руки.
А я помолось за неї
І панахїду справлю».
Усмїшкою губи склєв
І в тулуб сховався, як равлик,
Ікнув отаман: «Папашо,
Якийсь ти увесь тривожний!
На сїчку покрише, кажеш?
Ну що ж, чоловіче божий...»
Підївїся, потер долонї,
На пляшку насунувся хмарою!
«Зустрінемося сьогоднї
Із матір'ю комісаровою».
Схопили її надвечір
У крайній бідняцькій хатї.
Шговхнули прикладом в плечї:
«Крокуй веселїше, мати!
Твій син розгулявся віроку,
Та бог його не забув...»
І староста смирно збоку
Читав: «Упокій рабу...»

6.

Простоволосу і закривавлену
Вели на Голгофу кручами
За сина її прославленого,

Спинилися коло церкви,
Зїрвали з рамен гвинтівки,
Надворї відразу смєркло.
Пїтма нагнївала. І тїльки
Спокійна, на крок від смертї,
На тпї цегляного муру
Замрїяно і відверто
Дивилась в обличчя мурї.
Мовчала. Думки в'язала
У пам'ятні гострі вузлики.
В руцї колосок держала
В багнетах колючих вусиків,
І ася її зброя... Леле!
Вечірня зоря чадїла.
А мати шептала педво:
«Не знають самї, що дїють...»
Підходили, мов підкрадалися

незрячі,
Заточуючись, в'язко ноги тягли.
По зборї ковзали долонї гарчі.
На мушку ловили, але не могли
Нїяк упїямать удовину розлуку.
Цвіла її гордість. Цвіла її мука.
Очима хмїльними у неї впивались,
Отаман прокляття і лайку ронив.
Неквално різнялись і тупо

впирались

Щокою в приклад, як у віко труни.
Став Гнида напроти:
«Послухай, стара,
Скажи нам хоч, хто ти?
Як звуть?» —
«Догоря
Ваш день споночїлий...»
Приспухавсь отаман. І, мов

здичавїлий,

Поглянув у небо, крутнувся
Кругом себе.
Гукнув: «Нїкодимє, ззаргань же

що-небудь

Таке щоб у неї у п'ятах свєрбіло.
Адже помира вона весело й смїло.
А нуге, хлоп'ята,
Пальнїть!» І проклята
Моачанка гойднулася вершено
І в лайцї брудній розтанула.
Сїпнулася брова у першого.
Здрїгнулась рука в останнього.
Стрїляли — і трупом падали.
Тїкали — і не верталися.
З глухими своїми правдами
У лжу слїпу оберталися.
Востанє вдова спроволо
Здрїгнулась і... захиталася.
А море людське довкола
І плакало, і смїялося.

7.

Під кулеметний наспїв
Зле полудень одгорїв.
Розсїчений змаху навпїл,
Скотився отаман у рїв.
Укнущєся в калюжу видом
І втїшивсь чужою карою.

СПОРТ
РЕСТАВРАЦІЯ
ПІСЛЯ
КОНСЕРВАЦІЇ

Була собі така хала-
буда біля Ігулу в Кї-
ровоградї. Її ліпили бу-
дівельники РБУ-1 (на-
чальник А. Я. Попов).
Років з вісім тому в
обласній радї товари-
ства «Спартак» казали:
— Це — спортзал.
Стїни ліпили і валїли,
валїли і долїплю-
вали.

— Коли ж будуть
змагання? — питали
спартаківцї, які не ма-
ли де подїтись у вїхїд-
ний день.

А майстри байдуже:
— Ось як консер-
вуємо цей об'єкт, то
потїм розконсервуємо,
тоді й буде вже видно,
чи стїна не впаде і чи
стїни витримують. У
нас таких нарядїв де-
сятки. Цей іще може
почекати. А ви поки що
бігайте собі в скверї,
на свїжому повітрї.

Минув іще одїн рік,
два, п'ять... Консерва-
ція позторювалася, по-
тїм майстри знову бра-
лися за роботу. І ось,
нарештї, в перших чис-
лах березня цього ро-
ку спортсмени «Спар-
така» зрадїли, бо пі-
шла чутка, що спорт-
зал готовий. Затримка
тепер одна — треба,
щоб об'єкт прийняла
комісія. Вона повинна
підписати відповідні
документи і сказати:
«Можна тренуватись».
Але й тут оказїя ви-
їшла — документація
на спортзал кудись по-
дїлася. Шукали-перешу-
кували і згадали: па-
перї ті згорїли в якїсь
будцї, тож тепер їх
слід «народити» запо-
во. Спартаківцї знову
чекують. Зал пусте, а
будівельники роблять
креслення. Треба ж ре-
стауравати документа-
цію на законсервовану
колись будову!

М. КРОКУН.

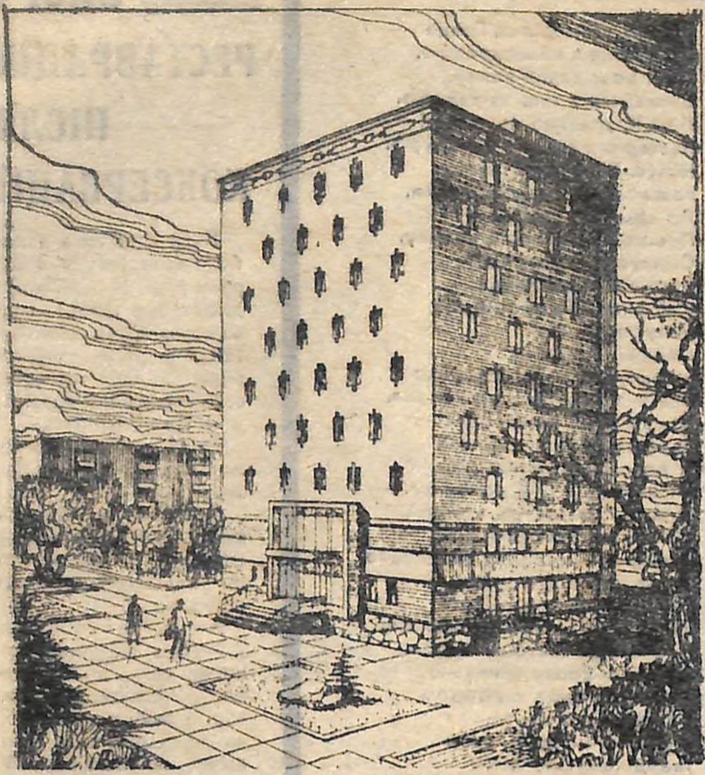
„БУКОВИНА“ —
„ЗІРКА“ — 1:1

«Зїрка» знову грала на
виїздї. Цього разу в Чер-
нівцях вона мїрялася си-
лами з «Буковиною». Пе-
ред матчем колективи ма-
ли по три очки з восьми
можливих і займали в тур-
нірній таблицї такі місця:
Буковина — п'ятнадцяте,
Кїровоградцї — сїмнадцяте.
На десїтий хвилинї пер-
шого тайму господарям
поля вдалось відкрити ра-
хунок. Пїсля відпочинку
нашї земляки діяли акти-
внїше. Вони дедалї частїше
загрозували сувереніткам
своїми атаками, одна з
яких на шїстдесят п'ятї
хвилинї закінчилася взя-
тєм ворїт «Буковини». Це
зробив Богдан Мороз. Ре-
зультат 1:1 не змінився до
фїнальної свїрї.

Наступний шостий тур
відбудеться 25 квітня. Кї-
ровоградцї гратимуть у
молдавському мїстї Дро-
кїя зі «Смерачею».

В. ШАБАЛІН.

БАСКЕТБОЛ. Першїсть
республїканської ради то-
варїства «Авангард» з
баскетболу серед юнацїв
старшої вікової групи про-
вїдила в Харкові. Вїхо-
ванки Кїровоградського
спортивного клубу «Зїрка»
добре провели попереднї
їгри і здобули право ви-
ступати у фїнальних по-
єдинках.
На заключному етапї
турніру нашї земляки
після своїх ровеснїць із
Львова зайняли друге місце,
зове місце, в третє дїста-
лося господарям майдан-
чика — харків'янкам. Го-
тував команду до вїдпору
дальнїх змагань Леонїд
Визовський.

Дім для історії

1975 року в Кіровограді почате будівництво нового дев'ятиповерхового приміщення обласного державного архіву.

Архівне будівництво в нашому краї, як і по всій Україні, започаткував прийнятий Радянським урядом Ленінський Декрет від 1 червня 1918 року «Про реорганізацію і централізацію архівної справи».

З введенням в експлуатацію нового приміщення полегшається пошук і використання до-

кументів, тематичне виявлення і підготовка інформації про документи, поліпшення роботи читальних залів, улашту-

вуватимуться виставки, вечори-зустрічі для громадськості.

Разом із зацікавленими установами буде здійснено підготовку документальних збірок. Планується участь у серійних видавцях з історії розвитку промисловості, сільського господарства і культурного будівництва.

Обласний державний архів у новому приміщенні матиме всі умови для дослідної і методичної роботи, комплексування, зберігання і використання документальних джерел.

О. НАГОРНИЙ,
директор обласного державного архіву.

Малюнок архітектора
А. СИДОРЕНКА.

В ЖИТТЯ!

У новоукраїнському Палаці культури «Ювілейний» відбувся традиційний вечір зустрічі передовиків виробництва з випускниками шкіл районного центру.

Цікавий сценарій вечора передбачав і шире звернення до молоді знатних людей району, передовиків виробництва, концертні номери художньої самодіяльності.

Уважно слухали юнаки і дівчата настанови та побажання завідуючого райвно А. І. Лугоцького, Героїв Соціалістичної Праці В. Я. Степаненко і П. С. Андріяша інженера міжколгосбуду А. П. Воловоденка та інших. Зі словом-відповіддю виступив токар районного с'єднання «Сільгосптехнік» Валерій Лінчевський.

Вечір був теплим батьківським напуттям молодим перед самотійною життєвою дорогою.

М. СОМОВ.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК» „СЛОВО ЗА БУДИНКОМ КУЛЬТУРИ“

Під таким заголовком 18 січня «Молодий комунар» надрукував матеріал під рубрикою «А як відпочиваєте ви?» Шляхом анкетування учнів сільської школи автор продовжив розмову на тему, яку газета повела під рубрикою «Підтримайте пісню!».

Йшлося про влаштування побуту, про дозвілля сільської молоді. З матеріалу читачі довідалися, що в селі Митрофанівці Новоградківського району незадовільно працює Будинок культури.

Виконком Митрофанівської сільради, як повідомляє у відповіді редакції його голова Р. І. Проніна, визнає критику правильною.

Майже постійним недоліком є відсутність спеціалістів. З 1 січня цього року на посаду художнього керівника призначили учня Олександрійського культурно-освітнього училища, він повів роботу співаючи й естрадним гуртком.

Але не тільки працівники Будинку культури винні, що в селі немає нічого цікавого. Справа в тім, пише Р. І. Проніна, що залучити молоді до гуртка далеко не просто. А згадає, мовляв, мало прищеплюється їй любові до свого села, до музики, юнаки і дівчата після закінчення школи не йдуть працювати на керівника художньої самодіяльності, хоча колгосп коштом не об'єжджує. Приміщення сільського Будинку культури старого типу, але в ньому є кімнати для роботи гуртка. Є й інструменти для духового та естрадного оркестрів, спортивний інвентар.

Від редакції: Стає зрозумілим, що задуматися над питаннями організації відпочинку молоді села треба і керівникам колгоспу, і особливо, комітетові комсомолу. Не повинна залишатися осторонь і громадськість, школярі. Згодом?

Тож давайте поміркуємо спільно, як виправити становище, що склалося в селі.

ЛИСТ ПЕРШИЙ

Шановна редакціє!

Якось прочитала я у вашій газеті фейлетон про тролейбусний рух у годину пік. Хочеться висловити і свою думку. Впевнена, що її поділять усі, хто користується тролейбусом № 1.

На головній магістралі — сідай на будь-який тролейбус, але лосить повернути біля обласної лікарні, проїхати до зупинки «Садок», як тут і починається... Дуже вже різко проявляються тут «одиночність». Годинами можна чекати. Дочекаєшся — сидиш, зітхнеш полегшено і раптом чуєш: «Тролейбус іде в депо». І так майже завжди. Коли-не-коли потрапили на ту машинку, що на кілька бле.

А то стоїш на зупинці, коли раптом позвалеться зграйка тролейбусів — три, а то й п'ять один за одним. Потім знову чекає година.

Чому ж це так? Що за «колективні рейси»? Ще вранці вивезуть на роботу так-сяк та ввечері так само — з роботи. Між тим казати твориться на першому маршруті.

Мабуть, треба подумати не тільки про те, як вивезти людей на роботу вранці. Зміни ж різні є. А що робити пенсіонерам? Аж для тих, хто працює, теж необхідно і обід часно приготувати, і вечерю. Магазинів же на Черемушках не так і багато, дозодиться в центр вибиратися. Для того, зрештою, і перший маршрут проклали, щоб він функціонував як слід.

І ще одне. Про культуру обслуговування пасажирів. Знаю, не цю не. Але не можу не написати.

Зайшла одного разу в тролейбус № 1 на зупинці «Садок». Підійшла до водія, ввічливо попросила продати талони. «Немає», — почула в відповідь від молодого, симпатичного блондинки. У трьох пасажирів, що їхали в тролейбусі, теж талонів зайвих не було.

На наступній зупинці талони продавали. Звернулася до водія: «Не під'їжджайте, будь ласка, в купую талони!» — «Буду я тебе чекати!» — почула грубе у відповідь. А дівчина мей в локні

ТРОЛЕЙБУСНИ ЗГРАІ

ПОВІСТЬ У ЛИСТАХ

про тролейбус № 1, симпатичну блондинку, диспетчерські пункти, телефони та суб'єктивізм об'єктивних причин

годиться. Іду далі, бачу: почала вона талони продавати. Мені якраз виходити Зупитую: «Це що ж ви, вибірково талони відпускаєте?» У відповідь: «Повзи, повзи, дівчачини!»

І так мені образливо стало та боліло. Чому це я раптом дівчачини? Чому водій не продав мені талонів? Я ж і монету, як заведено, дваричити об'єктивну давала. Жаль, що розгубилася і не встигла записати номер тролейбуса. Було це місцеві-містою тому, і ніхто не привтає цієї юної худіткани до відповідальності.

Прошу вас, передайте цього листа в тролейбусне депо нехай прочитають його на зборах. Симпатична блондинка налевно комсомолка. І нехай скажуть їй, що в не дедашини. Три мої сини загинули, захищаючи Батьківщину, і сама в своєю працю у Велику Вітчизняну війну вистояла те життя, яке вона має сьогодні.

Тепер виховую вуків, ось і «повзаю» по тролейбусах, а дедашинцею мене ніхто ніколи не називав, окрім вас, симпатична, але неввічлива й невихована блондинко.

О. ШАЛКОВСЬКА.

м. Кіровоград

ЛИСТ ДРУГИЙ

Начальникові міського тролейбусного управління
О. І. КУНАКОВУ

Шановний товаришу Куняков! Такі скарги на роботу тролейбусів, як доданий лист, до редакції приходять не так уже й рідко. І якщо ми їх не завжди бривчемо, то тільки тому, що розуміємо об'єктивні труднощі розвитку кіровоградського автоотранспорту. Тим-то й прагнемо допомогти

(«Роздуми на зупинці тролейбуса» пам'ятають читачі).

Читачи лист громадянки О. Шалковської, глибоко обурюєшся. Невже треба просити людей поважати старших?

Редакція хотіла б знати, які емоції викликав цей лист у колективу управління, зокрема у водіїв; як керівництво і, особливо, комсомольська організація виховують працівників комунального транспорту і як почуває себе «симпатична блондинка» після вжиття заходів.

ЛИСТ ТРЕТІЙ

Редакції газети
«Молодий комунар»

Справді, в грудні, січні і лютому через ожеледь, сніг і тріщі через обриви проводів порушувался графік руху тролейбусів, у тому числі й на першому маршруті.

У таких випадках ми вживаємо заходів, щоб увійти в графік, та часто не встигаємо протягом зміни, а іноді й цілого дня. Це пов'язано з умовами електроживлення тролейбуса від контактних проводів.

Окрім того, нерідко працівники служби руху записуються з нагадженнями руху тролейбусів через відсутність міського телефонного зв'язку на диспетчерських пунктах.

Наприклад, щоб з пункту на зупинці «Лісопаркова» повідомити на центральний диспетчерський пункт про події на лінії або ж отримати якісь вказівки, треба пройти два квартали пішки до лікарні № 4 і там впросити у лікарів дозволу скористатися телефоном.

Що ж до блондинки, про яку пише громадянка Шалковська, то розшукати її, на жаль, не вдалося. Щоб виявити водія, який допустив порушення, нам необхідно знати день, номер тролейбуса і, якщо можна, хоч приблизно — час.

Начальник тролейбусного управління

О. Куняков.

ЛИСТ ЧЕТВЕРТИЙ

Начальникові Кіровоградської телеграфно-телефонної станції
Д. С. МИХЄВУ

Шановний товаришу Михєєв! Начальник Кіровоградського тролейбусного управління т. Куняков у своєму листі (копію якого редакція направляє Вам) указує на важливі проблеми забезпечення міського електроотранспорту телефонним зв'язком.

Редакція хотіла б отримати Вашу відповідь про ту допомогу, яку може подати станція тролейбусному управлінню для поліпшення транспортного обслуговування кіровоградців.

ЛИСТ П'ЯТИЙ

Редакції газети
«Молодий комунар»

На ваш лист від 17 лютого 1977 року Кіровоградська ТТС повідомляє так:

Для телефонізації диспетчерського пункту по вулиці Лісопаркова необхідно виконати великий обсяг робіт.

У зв'язку з тим, що телеграфно-телефонна станція не будівельна організація і не має для капітального будівництва ні матеріалів, ні робочої сили, тролейбусному парку було видано технічому, після виконання яких телефон буде встановлено.

Для встановлення телефону на диспетчерському пункті по проспекту «Правди» заявка надійшла в лютому 1977 року. Можливість вшукати, і телефон буде встановлено.

Начальник ТТС **Д. МИХЄВ.**

Від редакції: Листа будівельникам ми вирішили не посилати, бо не виключена можливість, що їх підводять постачальники, а у тих теж є об'єктивні причини, бо...

Тож, публікуючи цю «повідість у листах», ми надіємося, що всі зацікавлені сторони прочитають її одночасно і зроблять відповідні висновки, не забуваючи, що люди на зупинках усе ще чекають тролейбусів.

ПОНЕДІЛОК

25 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Мультифільм «Дюймовочка». 10.00 — К. т. Телефільм «Квітка-семипелюстка». 10.30 — К. т. «У світі тварин». 15.00 — К. т. Науково-популярний фільм. 15.20 — К. т. «Подорож по заповіднику». 15.40 — Фільм для дітей. «Армія Трасогуз». 17.00

— К. т. «Мамина школа». 17.20 — К. т. «Господи, юнкі». 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «У кожному маюноку — сонце». 18.30 — К. т. «Змагаються трудящі Львівської області». В передачі бере участь перший секретар Львівського обкому Компартії України В. Ф. Добрик. 19.15 — К. т. С. Михалков «Обережно, листопад!» Телевістала 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Миліне життя». Тележурнал. 22.40 — К. т. Телефільм «Студент». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 15.15 — К. т. Дні польської літератури

на Україні. «Літературні зустрічі». 16.00 — «Вахта трудова, передовицю». Миколаївський суднобудівники. 16.30 — На допомогу школі. Консультація до скаменів з української літератури для учнів 8—10 кл. 17.00 — Для дітей. «З семи нот». 17.30 — «Партійне життя». 18.00 — Світає піонерія. 18.30 — К. т. Дні польської літератури на Україні «Палітра». 19.00 — «Вісті» 19.30 — I-й Всеукраїнський фестиваль самодіяльної художньої творчості тубовиш. Харківська область. 20.35 — На шляху республіки». 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм

«Чорний капітан». 22.55 — К. т. «Зустрічі з піснями». (Концерт вокально-інструментального ансамбля «Волоград»). 23.25 — Новини.

ВІВТОРОК

26 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Мультифільм «Маруся Богуславка». «Ілля Муромець». 9.50 — К. т. С. Михалков «Обережно, листопад!». Телевістала 15.00 — К. т. Док. телефільм «Я — господар БАМУ». 15.30 — К. т. «По річці країні». Азербайджанська РСР. 16.00 — «Іван Ефремов». Сторінки творчості. 16.35 — К. т. «Москвичі на марті «П'ятірки». 17.15 — К. т. «Один за всіх, всі за одного». 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Веселі нотки». 18.35 — «Людвиг і закон». 19.05 — К. т. С. Прокоф'єв. Перший концерт для фортепіано з оркестром. 19.20 — К. т. «В добру путь!» 21.00 — «Час». 21.30 — К. т.

Концерт молодих артистів естради. 22.00 — К. т. Чемпіонат світу з хокею: збірна ЧССР — збірна Канади. (Англія) В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Рубежі десяти «П'ятірки». Дунайське народознавство. 10.30 — К. т. Для дітей. «Олівець-маленький». 11.00 — Новини. 11.15 — Фільм-концерт «На оперній сцені». 11.40 — Історія для учнів 9 класу. 12.10 — «Екран мислителя». «Інтер'юб». 15.50 — «Вахта трудова, передовицю». Машинобудівники Харківщини. 16.25 — К. т. Концерт для дітей. 16.35 — Тележурнал «Ніфрі цього зростає». 17.00 — «Естафета подумків провіс». Відеофільм Б-й «Стахановський рух». 18.00 — Фільм-концерт «Кариатиди літератури». 18.30 — «Вісті». 19.00 — Турнір з футболу між газети «Советский спорт». «Чорноморська». 18.35 — «Дні перемоги». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Світає народний артист СРСР Е. Червоний. Перший концерт для фортепіано з оркестром. 22.15 — Тележурнал «Старт». По закінченні — новини.

Наша адреса і телефони

316850. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському письме.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.